

gjærne indrømme, at den Omstændighed, at en stor og væsentlig Deel af Consumtionsafgiften falder ligesaa vel paa den Fattige som paa den Rige, taler meget stærkt for, at denne Afgift, saasnart man kun kan erstatte den med en anden, hellere maatte falde bort. Dette med Hensyn til Consumptionen i det Hele gælder vel baade for Kjøbstæderne og for Landet, men der er dog flere Omstændigheder, som forandre Forholdet. For det Første maa man tage i Betragtning, at Kjøbenhavn var allerede tidligere i høiere Grad bebyrdet end de øvrige Kjøbstæder; dernæst maa man tage Hensyn til, at Summen, hvorom der er Spørgsmaal, er mindre for Kjøbstæderne nemlig 60,000 Rbd. og for Kjøbenhavn 200,000 Rbd., og endelig maa man meget væsentligt tage Hensyn til den store Forskjel, der var i Opbeholdelsesudgifterne, der for Kjøbenhavn kun have udgjort $8\frac{1}{2}$ pCt., medens de i Provindsferne have udgjort $23\frac{1}{2}$ pCt., hvoraf atter fulgte, at Statskassen har haft en meget mindre Indtægt af Provindskjøbstæderne i Forhold til Byrden for dem, som maatte svare Consumption. Dertil kommer endnu en Omstændighed, nemlig Lettelsen ved Controllen. Jeg veed nok, at den ærede 1ste Landstingsmand for Kjøbenhavn (H. B. Hansen) ikke vil anerkende, at Controllen ved Portene gjøre selve Dphsynet med Hensyn til Goldsmagning lettere, men jeg har ikke kunnet indsee, hvorledes han har kunnet komme til dette Resultat. — Af det Anførte fremgaaer altsaa, at jeg i og for sig ikke kan være tilbøielig til at stemme for Ophævelsen af Kjøbenhavns Consumption til en bestemt Tid. Jeg maa foretrække at holde Spørgsmaalet aabent, skjøndt jeg endnu hellere vilde foretrække, at gaae tilbage til Regjeringens Udkast, saaledes som det oprindeligt forelaa Folkethinget. Den samme Mening er ogsaa tidligere udtalt af den ærede 5te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Ørsted), og af den ærede Landstingsmand fra Helsingør, saavidt jeg erindrer den 3die Landstingsmand for 2den Balgfreds (Kirck), skjøndt af den Sidste vistnok med andre Præmisses end dem, jeg er gaaet ud fra. Naar jeg ikke har stillet Forslag om at gaae tilbage til Regjeringens Udkast, med Undtæg-

gelse af Forhøielsen af Afgiften for visse Producter, er det, fordi jeg mener, at det er nødvendigt, at gjøre Indrømmelser saavel til Opintionen i det Hele, som til hvad der i Folkethinget er vedtaget. Jeg troer det er et af de Tilfælde, hvor det er nødvendigt, at det ene Thing retter sig efter det andet, og navnlig i en Sag, hvor der er Spørgsmaal om Ophævelse af en Byrde og ikke om Paalæg af en Byrde. Jeg vil altsaa være tilbøielig til at stemme for Paragraphen, saaledes som den foreligger, dog med Undtagelse af det sidste Punktum, som ogsaa Majoriteten i Udvalget har foreslaaet skulde udgaae. Min Tanke derved har jeg foreløbig udtalt under Sagens første Behandling. Det forekommer mig, at, naar man i Loven udtaler, „hvorimod der indtil 1ste April 1852 vedbliver at erlægges Indførelses-Consumtion i Kjøbenhavn efter den nærværende Lov vedføjede Tarif“, da indeholder dette Tilstrækeligt. Jeg turde maafee i denne Anledning udbede mig at høre den høitagtede Finantsministers Mening, om jeg ikke skulde have Ret i den Maade, hvorpaa jeg opfatter denne Udtalelse. Jeg opfatter den saaledes, at, naar dette staaer i Udkastets § 3, saa vil efter 1ste April 1852 Indførelsesconsumtionen i Kjøbenhavn ikke kunne opkræves, uden at der forud fra Regjeringens Side har været forelagt et Forslag dertil, og uden at dette Forslag er blevet vedtaget af begge Thingene, saaledes, at, dersom eet af Thingene næste Session erklærer sig imod et saadant Forslag, da maa Indførelsesconsumtionen i Kjøbenhavn uden videre falde bort den 1ste April 1852. Dersom jeg har Ret deri, som jo i alt Fald vil kunne bestemmes af den høitagtede Finantsministers Øtringer derom, som jeg maa tillade mig at udbede mig, saa forekommer det mig, at det sidste Punktum er aldeles overflødig. Jeg mener, at det er ikke alene overflødig, men ogsaa skadeligt; men jeg troer, at det i ethvert Fald fra Modstandernes Side maa indrømmes, at det er overflødig. Det forekommer mig dog at være — om jeg saa maa kalde det — et Mistillidsvotum, som Forsamlingen giver sig selv, naar den optager dette Punktum. Det vil efter min Opfatning være det Samme som at sige: vi have nok istunde, at Consum-